У пониззі Амгуні на притоці, яка бере початок у великому озері, простяглося старовинне російське село Роздольне. Споконвіку живуть в ньому рибалки й лісоруби, хоч поділ цей досить умовний: немає рибалки, який узимку не рубав би ліс, а лісоруба, щоб не ловив восени рибу.

Окрай села стоїть лісникова хата. Товсті модринові колоди, прорізані п'ятьма вікнами в дерев'яному мереживі, не потьмяніли від часу. Немов сонячні промені, пробігаючи по стінах, залишилися на них, і стоїть дім, вилискуючи золотом у сонячну чи мрячну годину.

Дружина лісника давно померла, залишивши йому дочку Олену. Лісник бавив її, приносячи з лісу звіряток та птахів. Дочка виросла, стала вчителькою в місцевій школі, але звичку доглядати тварин не забула.

Якось лісник приніс додому лебедя.

— Може, Елько, вилікуєш птаха? — звернувся він до дочки.— Крило в нього пошкоджене. Чув я, що лебідь до людини звикає, коли до нього з ласкою.

Дуже зраділа Олена. Батько не тримав ніякої живності, окрім лайки, з якою ходив у ліс. Прив'язавши собаку, вона випустила лебедя у двір, насипала йому вівса й налила води в ночви. Тягнучи по землі праве крило, лебідь відійшов у віддалений куток біля сараю і почав дзьобом чистити прим'яте пір'я. Було воно не чисто біле, а мало димчастий відтінок, немов забруднилося сажею... Кінчик дзьоба та лапи відливали чорним глянцем. Голову, посаджену на довгу гнучку шию, прикрашали жваві сторожкі очі.

— Лебідь, видно, ще молодий,— зауважив лісник.— Довірливий, а їсти відмовляється. Гордий птах. Ветеринарові б його показати.

— Навіщо ветеринарові? Я його краще хірургові покажу.

Проте нести лебедя в лікарню Олена не зважилася. Вона запросила молодого лікаря до себе, і той не зміг відмовити миловидій учительці. Прийшовши до лісника після чергування, він ретельно оглянув пошкоджене крило птаха, перев'язав і, усміхнувшись, мовив:

— Кістка ціла. Загоїться — літатиме.

З усією ніжністю дівочої душі прив'язалася Олена до лебедя. Наче дитину, доглядала його. Вдосталь годувала зерном і свіжою соковитою травою, часто міняла воду в ночвах. І Сніжок, як назвали лебедя, почав одужувати. Коли бачив Олену в білій сукні, ходив за нею по п'ятах.

Хірург Разумов, ідучи на чергування в лікарню, не раз зупинявся біля лісникової хати й питав, побачивши молоду господиню:

— То як, Олено Дмитрівно, почувається ваш Сніжок?

— Добре, Олександре Степановичу,— відповідала вона.— Певно, незабаром і пов'язку з крила можна буде зняти?

— Не поспішайте цього робити. Я огляну хворого, тоді й вирішимо.

Першого ж вільного дня Разумов знову уважно й обережно оглянув крило Сніжка.

— Чудово! — радо вигукнув він.— Краще не буває. Можна зняти пов'язку, рана загоїлася. Глядіть тепер за ним добре, полетить він од вас. Повірте, інстинкт до мандрів виявиться сильніший за прихильність до людини.

Радість на обличчі Олени змінилася тихим смутком. Очі її лагідно стежили за птахом, який прямував углиб двору.

— Ну що ж, чому бути, того не минути. Хоч не хочеться вірити у швидку розлуку, дуже вже я прив'язалася до лебедя.

— Ох, Олено Дмитрівно! Коли б я міг стати для вас таким самим об'єктом уваги й ласки, як Сніжок, я назавжди залишився б у Роздольному.

Оленка ніяково опустила очі, розуміючи, що він жартує.

Минав час. Крило в Сніжка загоїлося так добре, що він уже не тягав його. Причепурюючись, лебідь махав ним як цілком здоровим, опоряджував і укладав на ньому пір'я.

Неподалік околиці було невелике озерце. Олені здавалося, що її вихованець дуже нудьгує за водяним роздоллям, і вона вирішила віднести Сніжка на це озерце. Побачивши воду, лебідь розхвилювався. Вирвавшись із рук хазяйки, він нетерпляче заквапився до води. Яким прекрасним, гармонійним був його біло-димчастий силует на тлі темної прибережної зелені!

Милуючись лебедем, Олена присіла на високу купину, замислилася. Їй пригадалися чудові казки дитинства про лебедів, які несли братика Іванка на крилах, про чарівну царівну-лебідь. Вона не почула кроків мисливствознавця, який підійшов до неї ззаду, і навіть здригнулася, коли він мовив:

— Добридень, Олено Дмитрівно! Охороняєте свого лебедя? Стережіть, стережіть. Мисливців у нас багато, підстрелять ненароком.

— Та невже знайдеться такий, у кого рука здійметься? Закон і серце забороняють убивати цих красивих птахів.

— За всіх поручитися не можна.— З цими словами Березін сів на землю поряд з Оленою.

— А ви куди ходили з рушницею? Адже полювання заборонено...

— Ось тому й довелося прихопити з собою рушницю. Полюючи на звіра, без рушниці обійтися можна, до браконьєра без рушниці не підступишся. В мене тут недалеко солонці, от і вирішив перевірити, чи не ходить на них хто. А ви, бачу, й справді пасете лебедя.

— Та от доводиться пасти від вашого брата, мисливця, та від собак. А то, дивись, і вовк наскочить. Тепер їх багато розвелося під вашим захистом,— усміхнулася Олена.

— Ви, Олено Дмитрівно, завжди ідеалізуєте природу й ділите тварин, як і людей, на добрих та лихих?

— А хіба це не так? — здивовано спитала вона, підвівши на науковця свої великі блакитні очі.

— Ні, не так! У вашій уяві голуби та косулі — сама свята сумирність, вони у вас — символ миролюбства, ніжності, лагідності, а тигр і вовк — уособлення жорстокості та підступності. Чи не так? А придивіться-но до них ближче! Побачивши тигра, що скрадається до своєї жертви, не матимеш сумніву щодо його намірів, а от самець косулі може, граючись, підійти до самиці й устромити їй у бік свої гострі роги. От де справжня підступність! Чи відомо вам, що голуби, посаджені у клітку, здатні вбити одне одного?

— Який же ви злий, Березін! — Олена рішуче підвелася, даючи зрозуміти, що продовження цієї розмови їй неприємне.

Мисливствознавець попрощався з Оленою. Віддаляючись, він шкодував, що не так повів розмову і викликав її гнів замість прихильності.

Тим часом Сніжок, доволі накупавшись та наплававшись, вийшов на берег і почав чепуритися, перебираючи пір'я дзьобом, яскраво-жовтим на початку і чорним на кінчику.

— Ну що, друже мій, підемо обідати? — З цими словами Олена попрямувала в бік села. Лебідь слухняно крокував за нею. Можливо, біла сукня дівчини нагадувала йому родичів, і тому він не відставав від неї.

Нагодувавши Сніжка вареною пшеницею і дрібно посіченим листям капусти, Олена заходилася господарювати в домі.

Відтоді Сніжок щодня став бувати на знайомому озері. Він то поважно крокував за Оленою добре тепер йому відомою стежкою, то здіймався на крило і перелітав улоговину, що відокремлювала озерце від околиці села, довго плавав і купався без усякої охорони, і

Почалися приморозки. Лісник разом з мисливствознавцем і лікарем вирішили поїхати на ведмеже полювання. Обговорити мисливський маршрут і всі потрібні деталі зібралися в хаті лісника.

— Чи не рано їдемо? Комарів і мошви ще багато в лісі,— заїдять,— застеріг Разумов.

— Мошві й мороз не страшний: лютує! — погодився лісник.— Та нам не звикати, витримаємо. Чи, може, в Ельки репудину візьмемо?

— Хто як, а я не люблю мазатися репудином,— відповів науковець.

— Березін не вірить в хімічний захист,— усміхнулася Олена,— але тут на біологічний розраховувати не доводиться. Немає таких тварин, які б поїдали мошву.

— Є! — заперечив науковець.— А бабки? Вони до мошви ласі. Розвести б бабок, так їх жаби нищать. Щоправда, жабами харчуються

деякі змії, та й у змій багато ворогів. Наприклад, душать їх норки, а на тих, у свою чергу, полюють таймені та пугачі...

— Чекай, чекай,— перебив його Разумов.— Невже у природі всі тільки й роблять, що жеруть одне одного?

— Не зовсім так,— спокійно відповів Березін.— У природі постійно триває жорстока боротьба за існування. Виявляється вона не тільки в тому, що одні тварини нападають на інших. Водночас можна спостерігати й взаємодопомогу, терпимість одне до одного. Багато звірів охоче їдять мурашок, а коли заїсть їх кліщ, біжать до мурашників, лягають на них і покірно приймають "мурашині ванни": мурахи знімають з них паразитів. Всім здається, що вовки нещадні. А один вчений спостерігав вовків у бійці. Він пише, що переможений підставив переможцю найбільш вразливе місце — шию, і той не завдав смертельного удару. От вам приклад дивовижної стриманості у хижаків, на яку не здатні багато "миролюбних" травоїдних. Вовк може бути великодушним "лицарем", а косуля — нещадно жорстокою вбивцею. І це має пояснення: природа, наділивши хижака смертоносними іклами, дала йому інстинкт стриманості, відмовивши в ньому травоїдним.

— Знову ви хвалите своїх кровожерних вовків,— заперечила Олена.— А я все одно не зношу!

Підтримуючи в суперечці дочку лісника, лікар додав:

— На мій погляд, в оцінці вовка мисливствознавці з однієї крайності впадають в іншу. То вони вважають цього звіра божою карою для всього живого, то називають його мало не селекціонером. Роль санітара ще якоюсь мірою допустити можна, але довіряти їм відбір — це вже занадто! Та й чим же тоді опікуватиметеся ви, мисливствознавці?

— Що ж, полишимо вовків. А як, на вашу думку, миша — корисна чи шкідлива?

— Думаю, тут не може бути двох суджень: хоч і маленьке, беззахисне, на перший погляд, звірятко, але шкідливе й небезпечне. Миші не тільки нищать корми, а й розносять інфекції...

— Так вважає багато хто, але ми, мисливствознавці, ніяк не можемо погодитися із цим. Більшість цінних хутряних звірів — соболі, горностаї, лисиці, колонки і тхори — зникла б, коли б не стало мишовидних гризунів — їхньої головної їжі. А з того, що в нас змінюються погляди на роль тварин у природі, дивуватися не варто. Просто ми йдемо в ногу з відкриттями науки, глибше пізнаємо таємниці поведінки тварин. Звичайно, бувають в нас і помилки. Взяти, наприклад, уссурійського єнота. Ми вважаємо його корисним: цей мирний звірок дає людині теплу пухнасту шкурку, цілющий жир, та й м'ясо його їстівне. Переселили його на захід, а він там почав нищити пташині гнізда, бо йому бракувало звичного корму: жаб, риби, ягід. От і оголосили єнота шкідливим звіром. Одна й та ж тварина в залежності від умов може бути й корисною, й шкідливою...

Лісник звичайно в подібні спірки не втручався. Не тому, що погано знався на природі. Йому здавалося, що обидві сторони по-своєму мають рацію.

— Досить, братове, сперечатися. Час пізній. Вранці вантажимось і — на нерестовище.— З цими словами лісник підвівся і пішов у двір. Тут він прив'язав лайку Тайгу: без неї ранній виїзд міг не відбутися.

Прощаючись із Оленою, мисливствознавець зітхнув і міцно стис її маленьку долоню.

— Пильнуйте Сніжка, Олено Дмитрівно. Настає час осіннього перельоту: коли б його не звабили лебеді.

— Сніжок на подив прив'язався до своєї хазяйки,— зауважив Разумов. — Але цього разу науковець, здається, цілком має рацію.

Після від'їзду батька Олена стала ще більше приділяти уваги своєму підопічному: годувала його ягодами, зеленим горошком, довго гуляла з ним біля озера, навіть придбала двох гусей, щоб вопи розважили Сніжка в його самотності. Білі гуси поставилися до лебедя з надзвичайним пієтетом, одразу визнали його за ватажка, але Сніжок із зневажливою погордою дивився на їхнє шанобливе запобігання.

Осінь визолотила модринові гаї довкіл Роздольного. Вранці в яскраво-синьому небі пролітали гусячі табуни. Вони летіли над селом, перегукуючись із своїми одомашненими родичами. Сніжок байдуже позирав на них своїм карим оком, повернувши голову до неба, ніби вслухаючись в гортанне гусяче гелготання. Але одного разу, коли на річці з'явилися перші крижини, недалеко від села повільно проплив у небі лебединий ключ. Неквапливо махаючи величезними крилами, лебеді зрідка перемовлялися своєю мелодійною мовою, зачувши яку Сніжок захвилювався. Куди поділися його гордовитість і поважність! З витягнутою шиєю, притиснувши до тіла пір'я, він побіг до річки. Гуси, які подалися були за ним, відстали, а він, набираючи швидкість, широко розкинув крила і, коли досяг краю урвистого берега, махнув ними й важко злетів у повітря. Спершу він прискорено, судомно працював крилами, але ось зустрічні струмені повітря, вдаривши знизу, підхопили його й високо підняли в небо.

Ніхто з людей не бачив, як великий білий птах зник за прирічковим лісом. Марно Олена весь вечір шукала Сніжка, розпитувала своїх учнів, усіх, хто повертався з річки або з лісу: ніхто не бачив лебедя. І тоді вона згадала пересторогу мисливствознавця. Олені було прикро: вона так любила лебедя! А він покинув її так несподівано, що вона навіть не встигла попрощатися із ним. Їй було шкода Сніжка: чи зможе він, догнавши інших лебедів, подолати з ними величезну відстань до країни, де завжди літо? Адже він ще такий слабкий і такий довірливий до людей!

А Сніжок летів над Амгуню. В ньому прокинувся могутній інстинкт мандрівних птахів. Він насолоджувався повітряного стихією, але нетреновані крила його не були підготовлені до тривалого польоту.

Втративши з очей лебедів і не чуючи їхніх голосів, він ще довго летів над річного. А потім, коли сили його вичерпалися, сів на перше-ліпше озеро.

Неподалік озера, де сів Сніжок, на березі затишної затоки Амгуні розташувалися мисливці. Лісник і його молоді друзі чатували біля нерестовища на ведмедів. Нерест кети закінчувався, і клишоногі рибалки вешталися уздовж берегів, торуючи нові стежки. Саме ведмеді й цікавили мисливців. Полювання ускладнювалося тим, що звірі рибалили звичайно вночі, а вдень відсипалися у лісових хащах. Довелося перебудовуватися й мисливцям: вночі вони чатували, а вдень відпочивали. І як це нерідко буває, щастя випало на долю найменш досвідченому мисливцеві. Повернувшись до табору, Разумов розповів, що ведмідь підходив до нього, ловив рибу під самим берегом. Було чути, як він хуркає у воді, човгає по ріні. Тільки от прицілитися в нього лікар ніяк не міг: то заважав чагарник, то було надто темно. Врешті-решт ведмідь почув його і втік.

— Щастить же тобі! — не приховував заздрості Березін.— А до мене, хоч скільки сиджу, жоден звір не підходить. Слідів же довкола багато.

— Не журися,— підбадьорив його лісник.— Мисливця дев'ята зоря годує.

— Довго чекати нам не можна: піде щільна шута, на човні не виберешся. Піду я сьогодні далі.

По сніданку всі поснули. Першим прокинувся Березін. Віті розпалив вогнище, підвісив відро і, коли вода закипіла, поклав картоплю, а трохи згодом кілька шматків риби. Юшка вийшла на славу. Їли довго й зосереджено, а по обіді всі почали збиратися на свої місця. Березін вибрав віддалену протоку, до неї було ходу години півтори, але як дістатися нерестилища, щоб не залишити слідів і тим самим не налякати звіра? Довго розмірковував Березін і нарешті вирішив піти до протоки з

одномісним гумовим човником. Там, надувши його, він спуститься протокою, що витікала з озера, в Амгунь до нерестовища.

Закинувши за спину карабін, Березін попрощався із своїми товаришами. Сонце хилилося до шелюги, коли він тихо підійшов до озера. Який же був його подив, коли він помітив на воді самотнього лебедя. "Зараз помітить і полетить",— подумав мисливець, виходячи з-за прикриття. Якби йому потрібно було вистежити звіра на озері, він ні за що не злякав би птаха. Звірі добре знають: там, де плаває цей зіркий птах, не може бути небезпеки. На подив мисливця, лебідь не збирався летіти. Він глибоко занурював у воду голову, дістаючи з дна щось їстівне.

"А може, це Сніжок? — майнула думка.— Але як він потрапив сюди, за дві сотні кілометрів від Роздольного?" Знявши рюкзак, Березін дістав гумовий човен і почав надувати його, тоді спустив на воду. "Невже не полетить?" — подумав він і почав підгрібати маленькими лопаточками-весельцями. Але лебідь не тільки не тікав, він плив назустріч. Наблизившись до птаха впритул і уважно оглянувши його, Березін переконався, що перед ним Сніжок. Піймати свійського лебедя і посадити в човен було не важко, а щоб він не вирвався, мисливець посадовив його в свій просторий рюкзак, лишивши зовні тільки голову на довгій шиї. Потім він почав спускатися з озера протокою, дослухаючись до кожного сплеску і вдивляючись у кожну темну пляму на березі.

Здалеку чувся глухуватий гуркіт перекату на Амгуні, де було велике нерестовище, на яке часто навідувалися ведмеді. Сонце зайшло за сопки, але на небі довго ще не з'являлися зорі. Скеровуючи човен так, щоб він плив під самим берегом, мисливець поклав карабін на коліна. Йому дуже хотілося палити, але хіба можна ризикувати! Він добре знав, що з усіх чуттів нюх у ведмедя — найголовніший.

Попереду з'явився широкий просвіт. Дерева розступилися, і маленька протока злилася з Амгунню. Дужа течія підхопила човен і понесла його на стрижень. На берегах Амгуні ведмедів теж не було. Проте невдача

цього разу не засмутила Березіна: адже йому пощастило знайти Сніжка, за що, звісно, буде дуже вдячна Олена.

Швидко пливли береги, порослі високими тополями. Десь поряд просвистіли крилами крохалі. Темрява оповила ріку. Тепер навіть коли б ведмідь стояв на чистому березі, його неможливо узяти на мушку.

Раптом луна далекого пострілу розірвала тишу. Березін здригнувся. "Певно, увірвалося ведмеже життя",— подумав він і став гребти, прискорюючи й без того швидкий біг човна. Вогнище здалося дуже близьким, але минуло не менше півгодини, перш ніж мисливець дістався біваку. Лісник в лікарем сиділи біля вогню, перебираючи в пам'яті подробиці полювання.

— Мабуть, вполювали звіра? А я теж не з порожніми руками,— і з цими словами Березін поклав біля вогнища рюкзак, з якого стриміли довга шия і голова лебедя.

— Та як же ти, мисливствознавець, міг руку підняти на цього священного птаха! — обурився лікар.

— Підняв, та ще й свідомо. Адже це наш Сніжок. А от як він сюди потрапив, це для мене загадка.

— Справді, Сніжок! — здивувався лікар, просуваючи руку в рюкзак і мацаючи крило лебедя.

Тепер усі троє, обступивши, роздивлялися його, наче вперше бачили перед собою цього птаха. Мовчання порушив лісник:

— Чого тут дивуватися, що злетів Сніжок з двору? Адже саме час перельотів. От тільки як Березіну пощастило його знайти, оце — дивина! Жити тепер птахові з нами завжди. Ну, давайте вечеряти, чи що.

— Скажіть, забили ви ведмедя? — спитав Березін.

— Та начебто,— непевно відповів лісник.— Цілився я йому в убойне місце. Завтра підемо перевіримо.

Ледь зарожевіло крайнебо, прихопивши Тайгу, мисливці подалися до місця вечірнього полювання лісника. Підійшовши до гирла, спустили з повідка собаку. Незабаром рівний гавкіт Тайги, що долинав з одного й того ж місця, оповістив людей, що вона знайшла ведмедя і кличе їх до себе. Ведмідь далеко не втік. Він лежав у чагарнику, устромивши ніс в землю. Тепер треба було зняти з нього шкуру, розчленувати тушу.

Олена посумувала і врешті змирилася з втратою Сніжка. Вона чекала повернення мисливців і дуже зраділа, коли на подвір'я вбігла Тайга, вітаючи хазяйку гучним гавкотом. Олена заквапилася на берег. Їй хотілося швидше побачити батька, але першим ішов Березін, несучи в руках якийсь згорток.

— Це вам, Олено Дмитрівно,— і він простяг їй рюкзак.— Беріть, не лякайтеся!

Олена неохоче прийняла подарунок. Будь-які мисливські трофеї не приносили їй радощів. Але коли, поклавши на землю, вона розв'язала рюкзак і звідти визирнув Сніжок, Олена навіть скрикнула від подиву і, наблизившись до лебединої голови, ніжно поцілувала її.

— Любий мій птах, ти знову повернувся до мене!

Тим часом лебідь вибрався з мішка на землю. Розправивши крила, він змахнув ними і з гідністю, властивою лебедям, покрокував у двір до своєї годівниці. Гуси вітали його голосним гелготанням, низько схиливши голови.

— Як же вам вдалося знайти його?

— Та я, правду кажучи, й не шукав. Випадково зустрілися на озері. От і запросив його повернутися додому.

Вперше на мисливця дивилися величезні блакитні очі, сповнені вдячності й довіри.

Настала зима. Ранками з цегляних димарів селища струмували в безхмарне небо високі білі стовпи пари, змішаної з димом. Рипіли на всі голоси під ногами перехожих дощані тротуари. Мороз був такий міцний, що навіть кури та гущ не зважувалися виходити у двір із своїх теплих пташників. Сніжок, хоч і потерпав од холоду, щоденно виходив з теплого приміщення й походжав під вікнами будинку. Часом він спинявся і, стоячи на одній лапі, здавалося, дрімав, мружачись на сонці.

Лісник клопотався у тайзі відведенням лісосік, і всі господарські та хатні турботи лягли на Оленині плечі. Інколи її відвідували лікар і мисливствознавець, і тоді вони поверталися до своєї старої суперечки: чи є розум у тварин?

Якось у суботу ввечері в дім лісника завітав Березін.

— Днями я полечу в Німелен, чекав велика робота, до самісінької весни. Ось зайшов попрощатись.

— Проходьте, сідайте. Я зараз самовар поставлю. Та розкажіть про свої турботи.

Слухаючи неквапливу розповідь гостя, Олена зрозуміла, що не байдужа до долі мисливця. Вона непомітно роздивлялася загоріле обличчя Березіна, відкрите високе чоло, трохи роздвоєне підборіддя, розумні гострі очі, великі міцні руки, що вміють виконувати будь-яку роботу. Олена уявила, як він подовгу живе в лісі сам, і це вдалося їй вершиною мужності.

Наче прочитавши її думки, мисливець підвівся. В його погляді застигло німе запитання. Вії дівчини здригнулися і швидко опустилися. Запала ніякова тиша.

— Засидівся я. На добраніч вам! — квапливо попрощався Березін. ,

Через день гуркіт вертольота, який злетів з околиці, сповістив усіх, що мисливствознавець відбув до далеких засніжених гір.

Настала весна. По Амгуні пливли синюваті крижини. І хоч в ярах модрини стояли ще в глибокому снігу, віття їхнє вже вкрилося зеленим серпанком. Тепер Сніжок майже не заходив на літню кухню, де зимував. Він цілісінький день купався з гусьми в калюжах, збуджено махав крилами, пильно вдивляючись у небо, коли над Роздольним пролітали гуси або качки. Одного ранку над Амгунню з'явилися лебеді. Вони летіли табуном, оголошуючи землю трубними звуками. "Я тут, а ти де?" — неначе питав ватажок. Як розхвилювався й насторожився Сніжок, зачувши рідні йому звуки! Він знову кинувся до урвистого берега річки. Розгорнув могутні крила і, відштовхнувшись од землі, злетів у повітря. Набравши висоту, він на всю силу легенів затрубив до своїх родичів, і вони відгукнулися на його заклик. Прискоривши політ, Сніжок впевнено летів у блакитній високості. Все слабкіше й слабкіше долинав звідти його голос. То була пісня вільного птаха. Чулося в ній холодне тремтіння вітру, дзюрчання весняних струмків, смуток і радість. Довго летіли лебеді. Сніжок догнав їх, коли ключ знизився над пустинним тайговим озером для відпочинку. Тепер ніяка сила не змогла б роз'єднати його із віднайденими родичами. Радість сповнювала його маленьке серце, і він трубив і трубив. Це була його перша, але не остання пісня!

— Олено Дмитрівно, чим ви так схвильовані? Що сталося? — стривожено спитав Березін учительку, коли вона швидко увійшла в його кімнату.

— Знову пропав Сніжок, допоможіть розшукати!

Мисливствознавець накинув на плечі куртку, і вони пішли на річку. Рожева зоря віддзеркалювалась од поверхні води. Пахло вологою свіжістю. Десь угорі чулися тоскні голоси перелітних птахів.

— Олено Дмитрівно, чи варто шукати Сніжка? Нехай живе на волі. На найближчому озері його приймуть у перелітний караван, і, як знати, може, він знайде там собі лебідочку.

Березін зазирнув у вічі вчительки. Олена сперлася на міцну руку супутника, і вони мовчки пішли берегом дрімотної ріки.